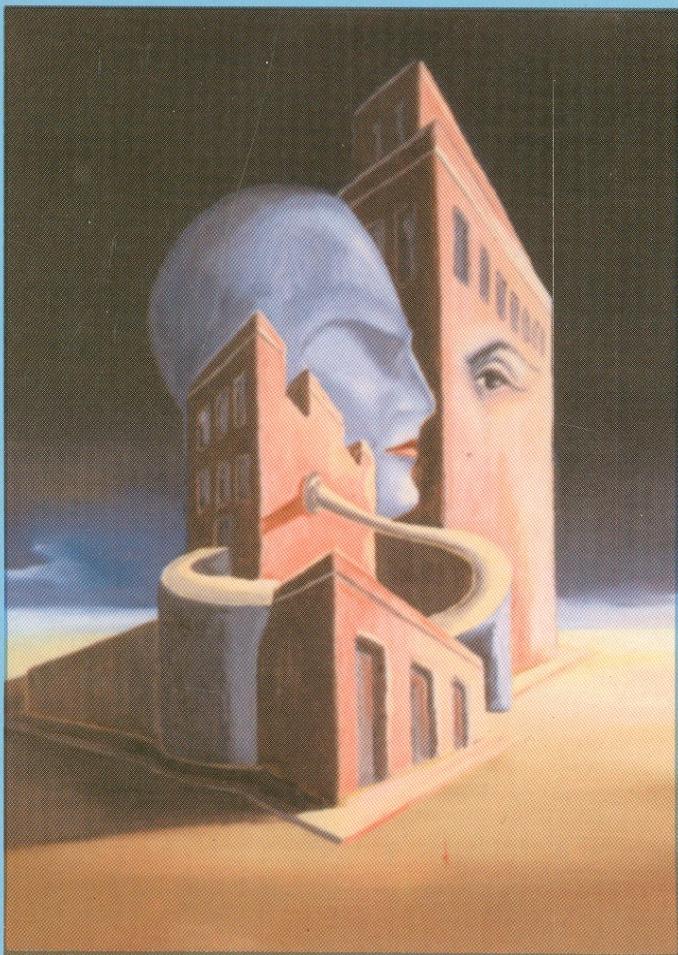

Βασίλης Ρ. Φλώρος

Ονειροπόλα
το το
κοσταλιού

Το ψεγάδι

Έρχεται πάντα μια στιγμή
που τ' ανθρώπινο μυαλό νοσεί
και τότε ψάχνει στο σκοτάδι
να 'βρει τάχα το ψεγάδι.

Με το δικαίωμα ενός ψεύτη
που θέλει ν' απολογηθεί,
με την ικανότητα του κλέφτη
που κλέβει εκείνο που μισεί.

Σαν ένδειξη πως τάχα ξέρει
γίνεται φανατικό
και, όταν πια δεν υποφέρει,
διαιρετικό και κυνικό.

Με την παρούσα λογική του
τεμαχίζει την ψυχή του
και με κείνα τα κομμάτια
ταΐζει της τρέλας του τα μάτια.

Μπερδεύονται τότε οι έννοιες
και γυρίζουν στα δεσμά τους
νομιμοποιούνται και οι φόβοι
στην ελλειπτική τροχιά τους.

Να το έσχατο σημείο!
Λογική ίσον άγονο πεδίο!

Σε δημόσια τουαλέτα
είδα γραμμένο ένα βράδυ
πως του ανθρώπου το μυαλό
είναι της φύσης το ψεγάδι.

Απολογία νυχτερινή

Μ' αρέσει η αγάπη μου
που 'ναι θολή και στείρα,
μ' αρέσουν και τα όνειρα
που κάποτε της πήρα

Μ' αρέσει και αυτή η φυλακή
που' μαι κλεισμένος χρόνια,
μ' αρέσουν και οι άνθρωποι
της μοίρας που ναι πιόνια.

Μ' αρέσει πάλι σκοτεινός
να πνίγω την ψυχή μου,
με υποσχέσεις αδυσώπητες
να κλείνω την πληγή μου

Και όταν μέσα μου ξανά
η συνείδησή μου κράζει,
μ' αρέσει που την έκανα
ζητιάνα που τρομάζει.

Γιατί,
έρχονται βάρβαρες στιγμές
που μπροστά της γονατίζω
Στα γαλανά τα μάτια της
τη σκέψη μου βαφτίζω.

Κι έτσι γλυκά κι αχόρταγα
που της φιλώ τα στήθη
αυτή με χώνει πιό βαθειά
στη λησμονιά, στη λήθη...

Η Σίλια

Η μικρούλα Σίλια. Εύθραυστη. Με λακκάκια στα μάγουλα που καθορίζουν τη διάταξη της ψυχής της.

Η μικρούλα μας η Σίλια. Αυθεντική με τη χλωμή της όψη και τα φωτεινά της μάτια.

Η ευγενική Σίλια, ειρηνική εικόνα, καθώς μασουλάει τη σοκολάτα της.

Αθεϊστική, χωρίς φόβους, με την παρθενική της διανόηση στο φάσμα της προσδοκίας της.

Η γλυκιά Σίλια δομεί τη σιγουριά της και εξισώσει την κρυμμένη της πληγή μ' εκείνα τα λακκάκια του χαμόγελου της.

Αισιόδοξη και αρχοντική ενατενίζει τη δύναμή της στην κατανόηση. Η μικρή μας Σίλια διακηρύσσει το μέλλον της.

Η θύμηση

Σαν του βράχου τη σιωπή
που τρίβεται στα χρόνια
είχε πάψει να μιλά και κείνη να θυμάται.
Σαν ένα λύκος γέρικος μονάχος μες στα χιόνια,
μια τρύπα να βρει έψαχνε,
να πέφτει να κοιμάται.

Και έτσι χωμένος, ταπεινός,
μ' εφήμερη τη νίκη,
σε πλάστιγγα εζύγιαζε
του ονείρου του τη φρίκη.

Όσπου ξανάρθε μια νυχτιά
με πόνο η θύμησή του
και του ψιθύρισε κρυφά στην γλώσσα της οδύνης.
Τον ύπνο του εχάλασε στην τρύπα της ζωής του.
Στην τρύπα εκείνη του χαμού,
στην τρύπα της ευθύνης.

Τα μάτια της θυμήθηκε
και τ' απαλό της χάδι,
τα χρόνια που κοιμήθηκε
στης νίκης το σκοτάδι.

Κάθε θρίαμβος ευτυχώς τη συντριβή προσμένει
και ό,τι είναι καθαρό και αληθινό μας φθείρει.
Η αυταπάτη κολυμπά στης λογικής τη γύρη
Η γνώση μας είναι άγουρη και η σκέψη προδομένη!

Όταν λέω “σ’ αγαπώ”, να με φοβάσαι!
Γιατί σε γυρίζω πίσω στο
δρόμο της ανάγκης σου.